

Hoe kunnen wij uw dag de moeite waard maken?

Vorige week donderdag las ik in de Twentse Courant; Artsen stop doorbehandelen. Zoals het er staat is het een gebod. Het is echter een gebod dat door de artsen aan zichzelf gegeven wordt. Ik hoor echter alleen de zorgverlener en niet de zorgvrager valt mij op.

Kennelijk vindt de medische wereld van zichzelf dat zij te lang doorgaan met behandelen. Doorbehandelen heeft volgens de medici iets te maken met dingen doen zonder een goed gesprek te hebben met de patiënt over wat die zelf wil. Of een goed gesprek voeren over welke keuzes er zijn en wat die voor gevolgen hebben voor het leven.

Dan kan het zomaar gebeuren dat een mens die niet meer gemotiveerd is om te leven op een revalidatieafdeling terecht komt. Of dat iemand die zijn laatste levensdagen nog wil benutten, alle dagen ziek is van de chemokuur. In die situaties laten we de arts bepalen wat goed is.

Als ik met een hulpvraag bij de dokter kom, dat wil ik me realiseren dat het mijn hulpvraag is. Dat ik de controle verlies als ik die vraag in de handen van de dokter leg. Ik wil zelf voor de beantwoording van mijn eigen hulpvraag verantwoordelijk blijven. Dat betekent dat ik zelf keuzes in dat proces moet maken. De rol van de dokter is in dat geval om te luisteren naar wat ik belangrijk vind en mij te adviseren betreffende de mogelijkheden en onmogelijkheden en de gevolgen. Maar dan gebeurt wel met mij wat ik uiteindelijk zelf de beste aanpak vind voor mijn leven.

In een gespreksgroep met ouderen vroeg ik; denk je dat de dokter weet wat goed voor je is? Laat je hem(haar) beslissen? Het antwoord was dat de dokter inderdaad wist wat goed voor je was en dat je daar naar moest luisteren. Als ik dat aan mensen van middelbare leeftijd vraag is het antwoord wezenlijk anders. Maar die verkeren nog niet in een afhankelijke positie en zijn opgegroeid in een andere cultuur. Ik vraag me af, als ik ouder ben en hulp nodig heb, durf ik dan nog steeds mijn eigen keuzes te maken, of zou ik het dan fijn vinden dat een ander moeilijke keuzes voor mij maakt?

En als ik de vraag wat breder trek; als ik zorg nodig heb en in een verpleeghuis moet gaan wonen, durf ik dan aan te geven wat voor mij belangrijk is of wacht ik af wat er geboden kan worden? Leg ik mijn leven in de handen van anderen of tracht ik er nog zelf invulling aan te geven?

Ik weet dat de zorg heel hard bezig is om te leren om die keuzes weer bij uzelf en uw dierbaren neer te leggen. Wel hulp bieden maar dan op die gebieden die u belangrijk vindt. Wat vindt u belangrijk en hoe kunnen wij, zorgprofessionals, samen met uw dierbaren, mantelzorgers en vrijwilligers daar zo goed mogelijk aan mee werken? Vertel het ons.

Bert Maathuis

Geestelijk verzorger TriviumMeulenbeltZorg (waaronder het Dijkhuis)